

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

Protokolant Kamila Zacharz

przy udziale prokuratora D. K. - prokuratora Prokuratury Krajowej oraz SSN Andrzeja Tomczyka - Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego, po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu jawnym w dniu 21 października 2025 r. zażalenia Prokuratora Krajowego na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. [...], w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w stosunku do SSN X. Y.

na podstawie art. 432 k.p.k. w zw. z art. 10 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako u.s.p.)

postanowił:

1. zażalenie pozostawić bez rozpoznania;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

Tomasz Demendecki

Wiesław Kozielewicz

Marek Dobrowolski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. akt [...], Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego, po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających na żądanie Prokuratora Krajowego w przedmiocie zbadania podstaw do wszczęcia

postępowania dyscyplinarnego w stosunku do sędziego Sądu Najwyższego X. Y., na podstawie art. 76 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym odmówił wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł Prokurator Krajowy, który zaskarżył je w całości, podnosząc obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na błędnej wykładni znamion przewinienia dyscyplinarnego w postaci rażącej i oczywistej obrazy przepisów prawa poprzez przyjęcie, że obraza taka zachodzi w przypadku stwierdzenia złych intencji sędziego oraz lekceważenia przez niego przepisów prawa w sposób znacznie wykraczający poza zakres swobody sędziowskiej, podczas gdy prawidłowa interpretacja kwalifikowanego naruszenia prawa sprowadza się do zobiektywizowanej oceny, czy uchybienie to było łatwe do stwierdzenia, a wykładnia naruszonego przepisu nie powinna nasuwać wątpliwości osobie o podobnej do sędziego orzekającego wiedzy i doświadczeniu.

Formułując powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i kontynuowanie postępowania w sprawie.

Pismem z dnia 27 czerwca 2025 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Prokurator Krajowy cofnął wywiedzione zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedzione zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania wobec skutecznego jego cofnięcia.

Cofnąć, w znaczeniu słownikowym, to m. in. wstrzymać lub odwołać coś, powrócić do poprzedniego stanu (zob. S. Dubisz (red.), *Uniwersalny słownik języka polskiego*, t. 1, Warszawa 2003, s. 480). Oświadczenia woli uczestników procesu mogą być cofnięte do czasu ich załatwienia, o ile ustawa nie wprowadza ograniczenia w tej mierze lub nie występują okoliczności uniemożliwiające odwołanie czynności (zob. S. Śliwiński, *Proces karny przed sądem powszechnym. Zasady ogólne*, Warszawa 1948, s. 430, W. Daszkiewicz, *Proces karny. Część ogólna*, Poznań 1996, s. 237, I. Nowikowski, *Zagadnienie odwołałości czynności stron w projekcie kodeksu postępowania karnego*, w: T. Bojarski, E. Skrętowicz

(red.), *Problemy reformy prawa karnego*, Lublin 1993, s. 322 – 323, B. Janusz – Pohl, w: P. Wiliński (red.), *Polski proces karny*, Warszawa 2020, s. 184 – 187).

W realiach niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż stosowane odpowiednio mocą art. 128 u.s.p. w postępowaniu dyscyplinarnym przepisy k.p.k., zawierają unormowanie art. 431 k.p.k. zezwalające na cofnięcie środka odwoławczego. Przepis art. 432 k.p.k. podaje natomiast przeszkody do skutecznego cofnięcia środka odwoławczego (art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k.).

Zważywszy, iż pismem z dnia 27 czerwca 2025 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Prokurator Krajowy na podstawie art. 431 § 1 k.p.k. cofnął wywiedzione zażalenie na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. RD 4/19, powyższa dopuszczalna czynność procesowa, przy jednoczesnym niestwierdzeniu przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k., skutkowałą rozstrzygnięciem jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia kosztami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.

[M. T.]

[r.g.]

Tomasz Demendecki Wiesław Koziół Marek Dobrowolski